

בס"ד ערב ש"ק
פרשת ויצא
ח' כסלו ה'תשע"ו
גיליון מס' 9 (1410)

זמני הדלקת נרות ומנוצ"ק

ר"ת	מוצ"ש	הר"ב	י-ם
5:55	5:16	4:02	י-ם
5:51	5:18	4:16	ת"א
5:51	5:16	4:06	חיפה

הזמנים לפי שעון הורף

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

התאחדות חסידות ותלמידי
כ"ק האדמו"ר מברוקלין
אגודת אשכנז וליטא
התאחדות חסידות ותלמידי

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוקי הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

הצדיקים מקדשים את העולם

התלב הד"ש

דבר פשוט הוא, שצדיק שדרכו היא להדריך אחרים לעבודת השם יתברך שמו, והוא מלמד ומזכה את הרבים ומדריכם בדרך הישר, אין ספק שכשהצדיק הזה נוסע ויוצא מהעיר, דבר זה עושה רושם גדול. אמנם, אם הצדיק הזה אין לו דבר עם זולתו, אלא רק בהדרי ביתו הוא עובד את ה', יושב ושונה ועוסק בתורה ועבודה, ואין לו שיג ושיח עם בני אדם, אולי יכול מישהו לומר שזה לא משנה כלום אם הצדיק הזה בעיר או שהוא לא בעיר, כי בלאו הכי לא הדריך ולא השגיח על זולתו.

אמנם, לא כן הוא הדבר. כי עבודת הצדיק, אף אם הוא נמצא בבדידות עם עצמו, ועבודתו כולה אינה אלא בינו לבין קונו – משרה קדושה במקום, ומטהרת את האויר, וצדיק זה גורם על ידי עבודתו לעשות טוב לכל העיר, על ידי קדושתו ועל ידי שמקדש את המקום כי יושב באוהלה של תורה ועבודה. כנודע מה שפירש הגה"ק בעל "ארי דבי עילאי" ז"ל על הפסוק (במדבר יח, כג) "ועבד הלוי הוא את עבודת בני ישראל, והם ישאו את עוונם", שעל ידי ש"עבד הלוי" – הצדיק – "את עבודתו", על ידי כך "והם" – עם ישראל – "ישאו את עוונם", כי הם מושפעים מהקדושה שמשרה עבודת-קדשו במקום, ומפשפשים במעשיהם, וכך נמהלים להם עוונותיהם.

פרשתנו פותחת בסיפור יציאת יעקב מבאר שבע – "ויצא יעקב מבאר שבע, וילך הרנה" (כה, י), ופירש רש"י מדוע הוסיפה התורה וכתבה "ויצא יעקב", ולא הסתפקה בלספר לנו ש"וילך הרנה", וכתב כך: "אלא, מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר – הוא הודה, הוא זיוה, הוא הדרה. יצא משם – פנה הודה, פנה זיוה, פנה הדרה".

ושואל ה"ק"ן לדודי, שלכאורה קשה, מפני מה רמזה לנו זאת התורה דווקא כאן, והלא מצינו את הענין של נסיעת צדיקים גם אצל אברהם ויצחק?

וכותב ה"ק"ן לדודי, שזה מתורין בדבריו של רש"י הקדוש בעצמו, שכתב "מגיד שיציאת צדיק מן העיר עושה רושם" – לא רק מתי שנמנע מהצדיק ללמוד עם אחרים ולהזקק אותם בדברי מוסר זה גורם לעשות רושם, אלא אפילו אם עד עתה לא למד עם אחרים, אף על פי כן מה שישב בעיר זה לבד כבר עושה תועלת לעיר, ונסיעתו ממנה עושה רושם.

ועתה מובן הדבר היטב, שדווקא אצל יעקב אבינו ע"ה, שהוא ישב רק בביתו בהדרי הדרים לעמוק בתורה ועבודה, כי הלילה לו להורות ולהדריך בתורה במקום רבו – הלא הוא אביו הצדיק יצחק אבינו ע"ה, דווקא כאן מספרת התורה שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, בכדי להשמיענו שכל זאת כאשר הוא יצא משם – הורגשה יציאתו מהמקום.

היה אדם ששנה לאחר נישואיו נולד לו בנו בכורו, עשה האב סעודת ברית גדולה עד מאוד שעלתה לו בכסף רב, והיה שרוי בשמחה גדולה ופיו לא פסק מלהלל ולשבח לה' יתברך על החסד הגדול שעשה עמו ה' בנותנו לו את בנו בכורו.

האנשים סביבו לא הבינו מה מיוחד בשמחה זו, הרי זה דבר המתרחש מדי יום לאנשים רבים, והוא בדרשתו היטוב להסביר להם איזה חסד עשה עמו ה' שחפך ממנו את כל הצער ועוגמת נפש שיש לאלו שמוצפים לילד כמה שנים. האם זה לא חסד? האם רק כשיש נם צריך להודות לה'? למה לא להודות מיד, כשהחסד הוא ללא שום צער?

בספר "ירכה תורה" כותב שבפרשתנו רואים שלאחר שילדה לאה את ראובן נאמר "הפעם אודה את ה'" ופירש רש"י: משום שנמלתי יותר מחלקי, מעתה יש לי להודות. ולאחר מכן כתוב מיד: "ותעמוד מלדת".

ומסביר שזה הטעם שעמדה מלדת, כי צריכים להודות אפילו על החלק שמגיע לאדם, ולא רק על מה שמקבלת

שבת שלום

כוס תנחומים
להרה"ח ר' צבי זוננשין שיחי' ולמשפחת מרק הנכבדים
על פטירת אם המשפחה האשה החשובה
רודפת צדקה וחסד מרת צירל בת הר"ר יהודה ע"ה
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
מתפללי ולומדי ביהמ"ד הנהלת המוסדות

בשמיני הברשה

ויפגע במקום (כה, א)

אמרו חז"ל (במס' ברכות, והובא אף ברש"י כאן) "אין ויפגע אלא לשון תפילה", ומפסק זה למדים שיעקב תיקן או תפילת ערבית.

יש לומר בדרך רמז, על פי מה שאמרו חז"ל (סנהדרין מה): "לעולם יקדים אדם תפלה לצרה, שנאמר (איוב לו, יט) 'היערוך שוער לא בצר'", אמנם, גם אם לא הקדים תפילתו לצרה, אל ימנע מלבקש רחמים בעת הצרה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות י) "אפילו הרב הזה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

וזה מה שאנו רואים כאן אצל יעקב – שהתפלל בעת צרה, כשנשא רק עם מקלו והלך לישא אשה, והוא שאמרו חז"ל כי "יעקב תיקן תפילת ערבית", שהכוונה שגם בעת "ערבית" – המרמז על השכבות וצרה, ככל זאת אל יתייאש האדם מן הרחמים, ויתפלל להשם יתברך שיעורוהו.

והיה ככל יחם הצאן המקושרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ליהמננה במקלות (ל, מוא)

ידוע כי כל מעשי האבות הקדושים חמו רמז, מוסר וסימן לבנים, להורותם את הדרך אשר ילכו בה באחרית הימים.

ואפשר לומר שגם כאן עשה אבינו דבר זה להורות לרועי ישראל – הורים ומורים שבכל דור, איכה ירעו ואיכה ירכיזו צאן מרעייתם, ואיכה יצלה בידם לחמם את לבם של צעירי הצאן כבואן לשתות מים היים ממבוע התורה הקדושה, כאופן שכל תקפו וגבורתו של עשו ולבן – המסיתים והמדיחים שבכל דור – לא יעצרו כח לככות אש אהבתם לה' ולתורתו הקדושה.

והדרך היא על ידי שישימו כבוד להכמים ולצדיקים, וישתדלו לפאר ולרוחם מעשיהם, ולהראות לכל את הטוב והנאה שבהם, ולשים זאת נוכח פני הצאן למען יראו ויתחממו לעשות כמתכונתם. וזה נרמז במה שיעקב הציג את המקלות לעיני הצאן, כי ידוע מה שאמרו חז"ל בסנהדרין (כה): "מקל נועם – אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל", הרי שכינו את תלמידי החכמים והצדיקים בשם מקל.

וירא והנה באר בשדה (כט, ב)

התורה הקדושה נמשלה לבאר, כמו שכתוב "באר הפרוה שרים" (כמדבר כא, יח), ומובא במדרש (קהלת ז, ב) "תני רבי שמעון בן יוחאי: שלשה כתרים הם, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. כתר כהונה זכה בו אהרן ונטלו, כתר מלכות זכה בו דוד ונטלו, כתר תורה הרי מונה לדורות כל מי שזוכה לתורה כאילו זכה לשלושתן".

על פי דברי המדרש אלו יש לומר; שלכן נמשלה התורה לבאר, מה באר מימיה מופקדין לכן, וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול, כן היא התורה הקדושה באותה בחינה, שכל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטול, היינו שכולם יכולים ללמוד את התורה הקדושה, והכתוב "והנה באר בשדה" רמז לתורה הקדושה אשר כביכול מונחת בשדה, וכל הרוצה ללמוד יבוא וילמד.

דברות קודש-לעולם

את עניי ואת יגיע כפי ראה אלוקים ויוכה אמש (לא, מב)
לכאורה קשה מה שאמרו חז"ל (ברכות ה) "גדול הנהגה מיגיע כפיו" – למה הוא גדול כל כך?

אבל באמת אין זו קשיא, כי ישנם כאלו שעושים מלאכה אבל אינם נהנים מזה, ואם היתה להם אפשרות לשבת בכיתם בשלוה ולא לעשות מלאכה היו נהנים יותר, ויש להם מזה צער שהם צריכים לעשות מלאכה, אבל מי שמאמין שהוא מושג מהשם יתברך, או או אף אם הוא עובד קשה – הוא שמה, מפני שידוע שכל הוא רצון הבורא ב"ה.

וזהו "גדול הנהגה מיגיע כפיו" – היינו הגדולה היא בזה שיש לו הנאה שהוא עובד והוא מאמין בהשגחת הבורא ברוך הוא שהכל הוא מאתו יתברך, ומקבל באהבה, או הבורא ב"ה ממשיך עליו גדולה ועשירות, והוא אינו גאה ויש לו מידת עני – ענווה, כמו דוד המלך ע"ה שהיה מלך ישראל ואף על פי כן אמר "והנה בעניי הכינותי" (דה"א כב, יד).

וזהו שאמר יעקב אבינו "את עניי ואת יגיע כפי" – היתה לו את מידתו של העני וקיבל הכל באהבה ובהודו, ובה ביטל ושבר את כח הסטרא אחרא – כוחו של לבן הרשע, ובעת שיצא מהרץ הלך עם קדושה זו.

מהר"ש מבעלזא זי"ע

הרב יהודה לב שליט"א
מהבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים וטעמים בברכת המזון – ב

דרך ההלכה

נהגים לכמות את הסכין בשעת ברכת המזון (ש"ע קפ ה) וכמה טעמים בדברי א. לפי שהברזל מקצר חיי אדם ואינו מן הראוי שיהיה מונח על השולחן שדומה למזבח שמארץ חיי אדם, ולכן נאמר "לא תניף עליו ברזל" (בית יוסף קפ ס"ח ה). ב. לפי שפעם אחת הגיע אחד לברכת בונה ירושלים ונזכר בחורבן הבית ותקע סכין בכיסו, לכן תקנו לסלק הסכין בשעת ברכה (בית יוסף ק"פ ס"ח ה). ג. לפי שברכת יעקב היא "מטל השמים ומשמני הארץ", וברכת עשיו היא "על הרבך תחיה", לכן בברכת המזון שמזכירים את ברכת הארץ שהיא ברכת יעקב, מכסים את הסכין שהיא ברכת עשיו כדכתיב "לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים" (מוהר"א אולאי קפ ס"ח ד). ד. לפי שכל האותיות נמצאות בברכת המזון, הוין מהאיות ה' להודיע שאין אף, וקצף, ושצף, שולט במעודה כשמברכים ברכת המזון ככוונה, לכן מכסים את הסכין כדי לרמוז שאין הרבו של שטן שולט (מטה משה סימן עד).

לא נהגו לסלק הסכין בשבת (ש"ע שם) והטעמים; טעם א – לפי שאין בונים מזבח בשבת, ולכן בשבת אין רמז למזבח (באר היטב קפ, ד). וטעם ב' – משום שהמעשה היה בחול גזרו רק בחול (שו"ט סימן קפ סק"ה). לדינא – כתב בערוך השולחן שאין רגילים להיזהר בהלכה זו (ק"פ סעיף ו).

אין להסיר המלה מהשולחן עד אחר הברכת המזון. והטעם; שהוא כדוגמת מזבח המכפר דכתיב "על כל קרבניך תקריב מלה, וגם הוא מגן מן הפרענות (קיצור השל"ה הו"ד בכה"ח סימן קפ אות ג).

לפני ברכה"מ אומרים ביום חול מזמור (תהילים קלו) "על נהרות בבל" (משנ"ב ס"א ס"ק יא בשם השל"ה), והוא ע"פ הזוהר בפרשת תרומה דכתב מי שאוכל לחם צריך להצטער על חורבן הבית. טעם נוסף; ע"פ מה ששינוי באבות (ג), א' ג' שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו דברי תורה... אבל שלושה שאכלו ואמרו דברי תורה כאילו אכלו משולחנו של מקום, ולכן תיקנו לומר מזמור זה במעודה, כדי שאף מי שאינו יכול ללמוד יאמר מזמור זה ויחשב לו כאכל משולחנו של מקום (מידור עבודת ישראל). אך בשבת ויו"ט, לפי שאסור להתאבל על חורבן הבית בשבת ויו"ט אומרים "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון" (תהילים קכו) שבה מזכיר את ירושלים בלשון נחמה.

יודע היה רבינו אף מפורסם בניגוניו מעוררי הלב והנפש שהלחין ושר, שהיו מכניסים הרהורי תשובה בלבבות השומעים, ורבים השיב מעוון על ידי כך. כספרו "דברי ישראל" (פרשת מקץ, על הפסוק "קחו זמירת הארץ") האריך במאמר עמוק אודות "הכמת הנגינה והמוזיקא, ששרשה למעלה בקדושה גבוה מאוד, הנודע מעבודת הלויים במקדש, וכו', וכמו שמובא בתיקוני זוה"ק (תיקון יא) "דאית היכלא דלא מפתח אלא בנגינה" וכו' (-שיש היכל שלא נפתח אלא בנגינה).

כאשר שאל אותו אחד נגינה זו מה מיכה? השיב: גדולה נגינה שהיא מעוררת לתשובה, מעלה את נשמתו של אדם ומקרבת לבם של ישראל לאביהם שבשמים. "אפשר" - תמה השואל - "שמה שלא עושים ופועלים ספרי מוסר וספרי יראים, תעשה ותפעל הנגינה?" ענה הרבי: אמשול לך משל למה הדבר דומה: לכן כפר בעל ריהיים, שבא לדרך וראה בחלון של שער אחד "שעון מעורר" המצלצל בניימה ומעורר את האדם משנתו. יבקש הכפרי לקנות את השעון בכדי שיעוררו בכל בוקר. תמה המוכר ואמר לו: למה לך שעון מעורר? והלא כמה גלגלים גלגלי גלגלים ואופנים מסתובבים במחנתך ומרעישים בקול רעש גדול, ואם אלו אינם מקיצים ומעוררים אותך, מה יועיל לך שעון קטן זה בצלצולו הדק? השיבו הכפרי: אינך יודע ומכין בטבעו של האדם; טבעו של עולם, שדבר שאדם רגיל בו ומצוי אצלו - אין הוא מרגיש את מציאותו. אף אני כן, כל היום וכל הלילה מצוי אני ליד הגלגלים הגדולים וקולם הזוק, ולכן איני מרגיש בהם ואין כוחם יפה להקיציני משנתי, אבל צלצולו הדק של שעון קטן זה הוא דבר חדש אצלי, ובקלות יקיציני משנתי בניימתו. וסיים הרבי את דבריו: כן הדבר אף בנגינה, לעומת ספרי מוסר וספרי יראים, שבני אדם מצויים אצלם ומורגלים בהם... הנגינה - היודש יש בה, וככחה לעשות רושם ולעורר בבני אדם הרהור תשובה ולהחזירם למוטב.

כשהיה רבינו בסוף ימיו, חש ברגליו והיה מוטל בבית הרפואה, והפרופסור מיפל בו, נתח וחבש ועסק בריפוי, ורבינו לא הוציא כל אנחה מפיו, אלא רק פיוס ושר וזימור. פעם אחת אמר לו הפרופסור: רבינו, לפני שעיה הטפתי מוסר לשר אחד המוטל כאן בחוליו, והוא צועק וצורח מחמת צער חולי, ואמרת לי: הנה שוכן כאן רב מיישראל, וצערו גדול מצערך, והוא שר ומומר. אמר רבינו לפרופסור: אף אני צועק ונאנח, אלא כדי שלא יצאו ואנחותיו של ישראל לבטלה, אני מצרפם לשירה ולזמרה לכבודו של מוקים...

נסתלק ב"ג כסלו שנת תרפ"א

נלקט מהספר "שמחה צדיקים"

מסילות הזמרה

שפע שמימי

הסרונם. מאין לנו, כי כתוב, "כמגדל דוד צוארך בנוי לתלפיות" (שר ד), שפירושו, זה שהוא צוארו של עולם - דהיינו מטטרון כנ"ל, בנוי בבנין קדוש, משמו ית' המתלבש בו כנ"ל, עד שכל הפיות תלו - דהיינו שנלאו, לדעת השגחתו, והוה "תלפיות" - שהוא אותיות תל פיות, שפירושו, שהפיות נלאו, כמו שנאמר "ותלה ארץ מצרים" (בראשית מז), הרי שתלה פירושו נלאה.

ואז אלף המגן וגו': ואז אלף המגן תלוי עליו וכל שלטי הגבורים, שהם אותם המלאכים הנקראים אלף אלפין, דהיינו בסו"ה "אלף אלפין ישמשוניה" וכל השאר. המלאכים, תלויים עליו. וכל השליטים, וכל העולמות, מלאים מטובו של המקום.

א"ר יהודה דהיינו וכו': אר"י, והיינו שכתוב, "ויהלום והנה סולם מוצב ארצה" (בראשית מז). כלומר, כשהצדיקים אינם עוסקים בתורה, הסולם - שהוא מטטרון "מוצב ארצה" - שאינו במעלה. וכו הצדיקים ועסקו בתורה, "ראשו מניע השמימה" - אזי יש לו מעלה, וכל טוב לא יחסר, ומיד "הנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו". מהו בו. אר"י בשמו של המקום, כש"א נגילה ונשמחה בו" (תהלים קיח).

א"ר יצחק, בו וכו': אר"י, בו פירושו בממונה הוה, שהוא מטטרון. ומפני מה, "מלאכי אלקים עולים ויורדים בו". היינו כי כתוב אהריו, "והנה ה' נצב עליו" - שה' מתלבש ועומד על הממונה הוה, הנקרא סולם. מפני זה המלאכים עולים ויורדים בשבילו, מפני שמו של המקום שהוא נצב עליו. א"ר תנחום, למה נקרא שמו של מטטרון "מלך שלם", יותר מכל שאר הצבאות, הוא משום שאין לך נושא שמו של המקום בקרב, כמו זה - כמטטרון.

א"ר יעקב רמזו וכו': אר"י, רמז אל יעקב, והשיב לו, על מה שנתרעם לפני הקב"ה. כלומר, שאם בני יונו ויעסקו בתורה ומצות, יש מעלה לזה - למטטרון, ומעלה לבניו. לא זכו לעסקו בתורה ומצות, אין מעלה לזה, ואין מעלה לבניו. ז"ש "והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו". מלאכי אלקים - אלו בניו של יעקב, ובו עולים, כשוכו. לא זכו, יורדים. בו - פירושו בשבילו, בשביל מטטרון. בו - כשיש לו מעלה, יש גם להם.

פירוש הסולם בזהר חדש פרשת ויצא סעיפים מג - נג

אמר רבי יצחק כל וכו': אר"י, כל העוסק בתורה לשמה, בליה כשהוא ישן, נשמתו עולה למעלה, ומראים לה אותם הדברים העתידים להיות בעולם.

רבי יוסי הוה וכו': ר"י, היה יושב ועוסק בתורה, בא אלו ר' אבא. א"ר יוסי, בעל ההלכה בא. קם לפניו. ישבו ועסקו בתורה. בעוד שהיו יושבים, החשיך הלילה, ישבו ועסקו בתורה עד הצות הלילה.

אדמיה ר' אבא וכו': נרדם רבי אבא, ור' יוסי היה יושב. ראה את ר' אבא, שפניו מתאדמים ביותר, והוא צוחק, וראה אור גדול בבית. א"ר יוסי, משמע מזה, שהשכינה היא כאן. השפיל עיניו, ישב שם עד שהיתה עולה השחרות שבבוקר, והאור היה מאיר בבית. בעוד שהיה נושא את עיניו, ראה את השחר ונחשך הבית.

איתער ר' אבא וכו': נעור ר' אבא, ופניו היו מאירים, ועיניו צוחקות. אחו בו ר' יוסי, א"ר אבא, אני יודע מה שאתה רוצה. חייך, סודות עליונים ראיתי, ובשעה שמטטרון שר הפנים אחו בנשמה שלי העלה אותה להדרים גדולים ועליונים.

החמית נשמתהו דשאר וכו': וראיתי נשמות שאר הצדיקים עולים שמה, ושר הפנים אמר להם, אשריכם צדיקים שבשבילכם אני נבנה בבנין קדוש של השם יוקר, דהיינו שנמשכים לו אורות השם הקדוש לענות - דהיינו להשפיע, לצבאותיו של מלך העולין. וראיתי את תורתו, שלמדתי, שהיתה מונחת שם תלי תלים, כמגדל גדול. ומשום זה שמהתי בחלקי, ועיני היו צוחקות.

א"ר יצחק אל וכו': אר"י, אל תתמה על זה שהיה לרבי אבא. כי הכתוב מעיד כך, שלמדנו, עשה הקב"ה לזה הממונה התתיו, שהוא מטטרון שר הפנים, ותלה ממנו כל שאר הצבאות, כמו צואר הוה שכל הגוף תלוי ממנו, ובשעה שהצדיקים עוסקים בתורה, הקב"ה בונה עולמו, ונותן שמו בקרב, ובתוך מטטרון, להגיע לכל, דהיינו שמטטרון ישפיע לכל, וישפיק לעולם מטובו של המקום.

וכשאין הצדיקים עוסקין וכו': וכשאין הצדיקים עוסקים בתורה, הקב"ה לוקח את שמו מקרבנו - מתוך מטטרון, ואז העולם חסר. והוא - מטטרון, אינו במעלות היכולת, שיוכל למלא

נדהמים עמדו האיש ואשתו לפני הצדיק. פתחו את הארנק והראו לרבי שגם אם יתנו לו את כל כספם לא יהיה זה עדין שישים מטבעות זהב. למרבה הפלא לא ויתר הרבי ועמד על שלו. אם לא יתנו לו את הסכום שביקש לא יעזור להם, אמר. התרגזה האשה, הטפה את הארנק מעל השולחן ואמרה לבעלה: "הבה ונלך מכאן. הלא הקדוש ברוך הוא יכול להושיענו גם בלי שניתן לו פרוטה אחת..." "זאת רציתי לשמוע כל הזמן", קרא הרבי בשמחה. "את בקשתכם לא יכולתי למלא מכיון שאתם שכחתם את הבורא הגדול ובטחתם רק בי. לכן בקשתי מכם כסף. רציתי שתגיעו למצב שתתייאשו ממני ותאמינו רק בהשם יתברך בלבד. עכשיו שנוכרתם בו ורק עליו אתם נשענים – כבר נושעתם. לנו בשלום לביתכם והשאירו כאן רק את הזהוב הראשון שרציתם לתת לצדקה."

לוקט מהספר "אמת ואמונה – ענוה וגאווה"

פעם בא אל הצדיק מנשכיו יהודי חולה. האיש הגיע ממקום רחוק ובידו ארנק מלא בכסף. את הכסף רצה לתת לרבי ולבקש ממנו רפואה שלמה. הרבי אחל אמנם לאיש רפואה שלמה, אבל לא הבטיח לו שאכן יבריא.

לא רצה היהודי ללכת, עמד והתחנן אל הרבי. את כל כספו יתן לו, כך אמר, ובלבד שיבטיח לו שיבריא. הקשיב הרבי לדבריו ואמר:

"אם רצצה ה' בודאי ישלח לך רפואה שלמה, אבל להבטיח לך שתהיה בריא איני יכול. כי אתה שכחת להאמין ולבטוח בקדוש ברוך הוא שהוא לבדו רופא הולים. הגיעה אליך השמועה על רב אחד היושב בנשכיו ומרפא הולים ומיד רצת אליו והבאת לו כסף, בטחת בו במקום לבטוח ולהתפלל אל הקדוש ברוך הוא רופא הוולים. רק כאשר תאמין בבורא עולם בלבד – תבריא". הבטיח הרבי לאיש.

לפני שיצא החולה מהדרו, ביקש ממנו הרבי להקשיב לסיפור, וכך סיפר הצדיק מנשכיו: פעם באו יהודי ואשתו אל הרבי מקוויניץ. הם סיפרו לו שנגנב מביתם כסף רב ובקשו את עזרת הרבי.

הסתכל עליהם הרבי ואמר בתמימות: "מה אתם רוצים ממני? לא הייתי בכיתכם אף פעם ולא גנבתי מכם שום דבר".

בני הווג לא הבינו מה מתכוון הצדיק בדבריו והמשיכו להתחנן אליו שיעזור להם למצוא את כספם הגנוב. האיש הוציא מטבע של זהב מכיסו והניחו לפני הרבי.

"אין זה מספיק", אמר הרבי מקוויניץ. הוציא היהודי מטבע זהב נוסף ונתן לו. אך גם שני המטבעות לא היו די לרבי. הוא ביקש מהם שישים מטבעות זהב.

שביל לנוער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

- א. מה לומדים מהמילים "שוב אל ארץ אבותך"?
 - א) לא לסטות מדרך האבות. (ב) שבעוד שמחויבר לממא, אי אפשר להשרות את השכינה עליו. (ג) לא לצאת מארץ ישראל שלא לצורך. (ד) תשובות א' ב' נכונות.
- ב. מדוע מתה רחל בדרך?
 - א) כיון שנתקשתה בלדתה. (ב) בגלל שיעקב אמר "לא יחיה". (ג) כדי שיוכלו בניה להתפלל שם בעת צרתם. (ד) משום שאמרה "מתה אנכי".
- שאלות בכפר "קיצור שולחן ערוך" פימן ב"ה
 - ג. מדוע אסור לרוץ בשיוצאים מבית הכנסת?
 - א) משום כבוד התורה. (ב) כי מראה בכך שההתעכבות בבית הכנסת – למושא עליו. (ג) כיון שזה דרך בזיון. (ד) כיון שרק לדבר מצוה מותר לרוץ.
 - ד. איך צריך לומר את תפלת "עלינו לשבח"?
 - א) בשמחה רבה. (ב) באימה ובריאה. (ג) בלי להתעסק במשהו אחר. (ד) בכוונה גדולה.

ברכות מזל - טוב

לידידינו היקרים והחשובים
הרב הגאון ישראל חיים דרוק שליט"א
 לנישואי הבת

הרה"ח ר' **צבי בורגן ומשפ' הי"ו**
 ולבנו הר"ר **יעקב משה ומשפ' שיחי'**
 ולנכדו הר"ר **משה אשר פריינד ומשפ' שיחי'**
 לרגל הולדת הנינה – הנכדה – הבת
 הר"ר **שמאי שזירי ומשפ' שיחי'**
 ולבנו הר"ר **אברהם שיחי'**
 לרגל הנישואים

הר"ר **בצלאל הוכמן ומשפ' שיחי'**
 ולחתנו הר"ר **רפאל שאול ביטרמן ומשפ' שיחי'**
 להולדת הנכד – הבן
 הר"ר **משה לבין ומשפ' שיחי'**
 ולבנו הבה"ח **ישעי' שיחי' – לאירוסיו**
 יהי רצון מלפני אבינו שבשמים: שירוו מהם
 ומכל צאצאיהם רוב נחת דקדושה, אמן!

מתפללי ויומרי בית המדרש מערכת העלון הנחלת המוסדות

לוח הדף היומי בזהר עם פירוש הסולם מחזור מ' (תשע"ו)				
יום	תאריך	זוהר פר'	עמודים	סעיפים
שבת	ט כסלו	בהעלותך	מ-מד	קיב-קכא
א'	י כסלו	בהעלותך	מה-מח	קכב-קל
ב'	יא כסלו	בהעלותך	מט-נב	קלא-קלט
ג'	יב כסלו	בהעלותך	נב-נה	קמ-קנ
ד'	יג כסלו	שלה	א-ה	א-י
ה'	יד כסלו	שלה	ה-ז	יא-יז
ו'	טו כסלו	שלה	ה-יב	יח-לא
שבת	טז כסלו	שלה	יג-טז	לב-מח

